

Стиг Ларшон „Милениум: Взривената въздушна кула“

ДОКТОР АНДЕШ ЮНАСОН бе събуден от сестра Хана Никандер малко преди един и половина сутринта.

- Какво има? – объркан попита той.
- Идва хеликоптер. Двама пациенти. Възрастен мъж и млада жена. Тя е простреляна.
- Аха – каза уморено Андеш Юнасон.

Чувстваше се доста бодър, въпреки че бе дремнал не повече от половин час. Беше нощна смяна в спешното отделение на Салгрэнската болница в Гьотеборг. Отвратително натоварена вечер. След 18 часа, когато отиде на работа, болницата бе приела четирима, пострадали при катастрофа от фронтален удар. От тях един бе в критично състояние, а друг бе обявен за мъртъв веднага след пристигането им. Беше се погрижил и за сервитьорка с обелено коляно при кухненски инцидент в ресторант на Авеню, спаси живота и на четиригодишно момченце, постъпило в болницата със спряно дишане след поглъщане на колелце от автомобил играчка. Освен това успя да превърже тийнейджърка, паднала с велосипеда си в дупка. Пътните служби бяха сметнали за уместно да разкопаят улицата точно при изхода от велоалея, а някой дори бе съборил предупредителните знаци в дупката. Момичето получи четиринайсет шева на лицето и щеше да има нужда от два нови предни зъба. Юнасон помогна и на ентусиазиран ковач лаик, успял да си отсече парче от пръста.

Към единайсет броят на спешните пациенти намаля. Той направи обиколка и провери състоянието на новопостъпилите, после се оттегли в стаята за почивка малко да откъдне. Смяната му свършваше в 6 часа и рядко успяваше да поспи, дори да нямаше спешни случаи, но точно тази нощ почти веднага се бе унесъл.

Сестра Хана Никандер му подаде канче чай. Още не знаеше подробности за новите пациенти.

Андеш Юнасон погледна през прозореца и видя, че над морето силно святка. Хеликоптерът наистина бе излетял в последната минута. Внезапно силно заваля. Бурята врхлиташе и Гьотеборг.

Докато стоеше до прозореца, чу шума на мотора и видя хеликоптера да кръжи над площадката за кацане. Затаи дъх, когато си даде сметка, че на водача му е трудно да го държи под контрол. После машината изчезна от полезрението му и лекарят чу как моторът забавя обороти. Пое глътка чай и остави настрана канчето.

АНДЕШ ЮНАСОН ПОСРЕЩНА НОСИЛКИТЕ на входа на спешното. Колежката му от смяната Катарина Холм се погрижи за първия пациент, когото вкараха вътре – възрастен мъж с тежка лицева рана. На доктор Юнасон се падна грижата за втория пациент, простреляната жена. Направи бърз преглед и установи, че става дума за момиче, вероятно в тийнейджърска възраст, окървавено и мръсно, с тежки рани.

Повдигна одеялото, с което я бяха завили от Спасителната служба, и видя, че някой бе залепил огнестрелните рани на хълбока и рамото с широка сребриста лента, което прецени като необичайно умна инициатива. Тиксото спираше кръвотечението и предпазваше раните от бактерии. Установи, че куршумът е минал през външната страна на хълбока и е навлязъл право в мускулната тъкан. После повдигна рамото и локализира входящата рана на гърба. Нямаше изходяща рана, което означаваше, че куршумът е заседнал някъде в рамото. Надяваше се да не е навлязъл в белия дроб и след като не откри кръв в устата на момичето, заключи, че надеждата му се оправдава.

- Рентген – каза на асистиращата сестра. Повече обяснения не бяха нужни.

Най-накрая разреза превръзката, направена от хората от Спасителната служба около черепа ѝ. Замръзна, когато с пръсти усети входящата рана и разбра, че момичето е било простреляно в главата. И там липсваше изходна рана.

Андеш Юнасон постоя няколко секунди, наблюдавайки момичето. Внезапно се почувства потиснат. Често описваше работата си като сходна с тази на футболния вратар. На работното му място ежедневно пристигаха хора в различно състояние с една-единствена цел – да получат помощ. 74-годишни лелки, паднали в галерията на Нурдстан със спрели сърца, 14-годишни момчета с пробит от отвертка бял дроб и 16-годишни момчета, гълтали таблетки екстази и

танцували осемнайсет часа, след което припаднали с посинели лица. Имаше жертви на трудови злополуки и насилие. Малки дечица, нападнати от бездомни кучета на площад Васа, и сърчни мъже, които само искали да нарежат няколко дъски с „Блек & Декер“ и прерязали китките си до костния мозък.

Андеш Юнасон беше вратарят, застанал между пациентите и погребалното бюро. Работата му се състоеше в това да решава какви мерки да се вземат, за да опази вратата. При погрешно решение пациентът можеше да умре или да остане инвалид за цял живот. Най-често вземаше правилните решения, които зависеха от специфичните проблеми на всеки наранен пациент. Удар с нож в дроба или счупване при автомобилна катастрофа бяха ясни и видими. Пациентът оживяваше в зависимост от големината на нараняването и от неговата сърчност.

Имаше два вида наранявания, които Андеш Юнасон ненавиждаше. Едните бяха сериозните обгаряния, които независимо от предприеманите от него мерки водеха до доживотно страдание. Другите бяха раните по главата.

Момичето пред него можеше да живее с куршум в бедрото и куршум в рамото. Но куршум някъде в мозъка ѝ беше проблем от съвсем друга величина. Внезапно чу сестра Хана Никандер да казва нещо.

– Моля?

– Това е тя.

– Какво искаш да кажеш?

– Лисбет Саландер. Момичето, което преследват от няколко седмици за тройното убийство в Стокхолм.

Андеш Юнасон погледна лицето на пациентката. Именно нейната паспортна снимка той и останалите шведи бяха видели по афишите, с които бе облепена всяка будка за цигари от Великден насам. А сега самата убийца бе простреляна, което в крайна сметка беше някаква форма на поетична справедливост.

Но това не го засягаше. Работата му бе да спасява живота на пациентите си независимо дали са тройни убийци, или лауреати на Нобелова награда. Или и едното, и другото.